

31 ΓΕΝΙΑ

ΕΜΜΗΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

200 δραχ

νο 7

ΓΕΝΑΡΗΣ '98

Κ Ο Π Α Ν Α

ΚΟΠΑΝΑ
ΚΑΙ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ
ΑΡΝΗΣΕΙΣ
ΚΑΙ ΠΑΡΕΑ

&

κοπάνα και συνείδηση

παρέα

κοπάνα και συνείδηση, αρνήσεις και παρέα

Κ Α Ι Σ Υ Ν Ε Ι Δ Η Σ Η , Α Ρ Ν Η Σ Ε Ι Σ Κ Α Ι Π Α Ρ Ε Α

ΑΡΝΗΣΕΙΣ

κοπάνα και συνείδηση, αρνήσεις και παρέα

ΠΑΡΕΑ

κοπάνα και συνείδηση, αρνήσεις και παρέα

**ΓΙΑΤΙ Ο ΠΙΡΑΜΟΛΑ
ΕΙΝΑΙ Ο "ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ"
ΟΧΙ ΜΟΝΟ ΤΟΥ
ΣΗΜΕΡΑ
ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΥΡΙΟ
ή
γιατί ο καθένας στη
δουλειά πρέπει να είναι
πειθαρχημένος και
ελαστικός**

Το κοινοίριο αφεντικό του προτείνει δουλειά, γμ. "χομηλής εκκίνησης"...

Ο καλός "συνεργάτης" είναι πρώτα απ' όλα ευγενικός και φιλικός με τους πελάτες...

**καρόγελα και χαρακίες
για την πραγματικότητα**

Η άποψη πως οι σύγχρονες εξουσίες είναι αποκλειστικά (ή κυρίως) κατασταλτικές, απαγορευτικές έχει συγκρατήσει κυριολεκτικά την θεωρία και την πράξη εναντίον τους στα όρια του φιλελευθερισμού. Δεν είναι περίεργο: στη καρδιά της ισοδυναμίας εξουσία = απαγόρευση ακνολάμπει το καθεστώς του αφέντη - άρχοντα - βασιλιά, το καθεστώς της φεουδαρχίας. Ο μονάρχης, ο νόμος (του, σαν οργάνωση της εκμετάλλευσης μέσω του κύρους της τιμωρίας) και η απαγόρευση πέ- ρασαν σαν είδωλα αναφοράς τόσο στην πολιτική θεωρία όσο και στο κοινωνικό φαντασμάκο, μέχρι σήμερα. Το ότι το κράτος είναι ένα "συλλογικό υποκειμένο" εξουσίας δεν αλλάζει τα πράγματα: οι συνθήκες (και οι αντιτάσεις) εννοούνται και βιώνονται με όρους νόμου.

Με αυτές τις αρχές δεν μπορούν να εξηγηθούν, και να αντιμετωπιστούν, ένα πλήθος εξουσιών: από τις θρησκευτικές μέχρι τις αθλητικές, για παράδειγμα. Η καταπίεση, το θέαμα, δεν αρθρώνονται γύρω από απαγορευτικές διατάξεις ή την καταπίεση - κάθε προσπάθεια να διασταλεί η (ουσιαστικά) φιλελεύθερη αντιπεριστοική προβληματική καταλήγει συνήθως σε αστεία αποτελέσματα. Ο στρατός είναι δύναμη θανάτου - αλλά είναι επίσης και παραγωγική αναδιοργάνωσης του αρσενικού (σώματος - βιωματός). Η αστυνομία και η δικαιοσύνη είναι βαθμίδες τιμωρίας - αλλά είναι επίσης και μηχανισμοί οργάνωσης της αντικοινωνικότητας. Ακόμα και οι πιο "σκληροί πυρήνες" του καπιταλιστικού κράτους δεν είναι αποκλειστικά "αρνητικοί".

Έχουν τις ειδικές "θετικότητες", τις ειδικές "παραγωγικότητες" που χρειάζεται ο έλεγχος - πολύ περισσότερο αυτό φαίνεται στην σχέση των σπορ και της διαφίσεως με την σεξουαλικότητα, ή στην σχέση των μμε με την δημοσιότητα. Κανείς δεν θα μπορούσε να πει πως το κρηματιστήριο είναι "λιγότερο εξουσία" από τη δίωξη ναρκωτικών, ή πως η βιοτεχνολογία είναι εκτός εξουσίας σε σχέση με τα δικαστήρια.

Το λάθος στην πράξη είναι και διπλό, και βαθύ. Αφενός αφιόνοντας στην άκρη την "θετική" δράση πολλών διατάξεων εξουσίας είναι αδύνατο να σταθεί ουσιαστικά και με διάρκεια ο κοινωνικός ανταγωνισμός. Αφετέρου παραγνωρίζοντας πως οι μεγάλοι "αρνητικοί" μηχανισμοί του κράτους είναι μέρος μόνο μιας "υπερκωδικοποίησης" (που εδράζεται στον χειρισμό των σωμάτων, της σεξουαλικότητας, των επιθυμιών, της γνώσης, της δημιουργικότητας, της εργασίας, του φόβου κλπ) στενεύουν καταθλιπτικά τα περιθώρια δράσης αλλά και φαντασίας, αποτελεσματικότητας αλλά και θεμελειωδών αρνήσεων. Δεν είναι τυχαίο που οι ιδεολογικές μονομέρειες του αντικρατισμού μπορούν να βγάλουν συμμάχιες (σε ένα μίνιμουμ "αντικατασταλτικής" εναλλακτικότητας) με κάποιους "θετικούς" μηχανισμούς του ίδιου του κράτους. Ούτε, απ' την άλλη, είναι τυχαίο που οι ίδιες ιδεολογικές μονομέρειες δεν μπορούν καν να εννοήσουν την βία που εξασκεί μια αντιπληθωριστική πολιτική του κράτους - για να αναφέρουμε μόνο ένα παράδειγμα.

to be continued

τέσσερα κατάληψης εγκώμια

ΠΡΩΤΟ

Στην αρχή δεν είχαμε τίποτα. Μας δώσανε τον κεντρικό τοιμεντένιο διάδρομο, μπορούσαμε ν' αλωνίζουμε εκεί όσο θέλαμε, αλλά "δεν μπορούμε να σας δώσουμε χώρους, έχουμε ευθύνες" κλπ, κλπ, κακά τα ψέμματα το κτίριο δεν ήταν για κατάληψη. Γιατί το κτίριο είχε ένα σκοπό. Το κτίριο ήταν μια γιγάντια εταιρεία, πολλά γραφεία και γραφεία, που συνεργάζονταν με αρμονία ή δυσαρμονία δεν έχει σημασία, πάντως συνεργάζονταν ή εγγάζονταν σκέτο. Δεν υπήρχε θέση να συζητήσουν άνθρωποι, να σκεφτούν, να σχεδιάσουν, να παίζουν ή να χαζέψουν, δηλαδή δεν υπήρχε θέση για την κατάληψη.

Ευτυχώς, ήταν και κάποιος που σκέφτονταν τον εξανθρωπισμό του διαδρόμου. Χάθηκε λίγο, ξανάρθε μ' ένα κομμάτι σιδερόβεργα και μια πέτρα, βγάλανε δυο μεντεσέδες, φτιάξαμε ένα χώρο, από το μηδέν μας φάνηκε, η κατάληψη απέκτησε κέντρο. Επανοικειοποίηση του χώρου. Στην κυριολεξία. Ο χώρος, πέντε στρέμματα στη μέση του πουθενά ήταν όλος δικός τους, δέκα τετραγωνικά δικά μας με μια πέτρα κι ένα κομμάτι σιδερόβεργα. Σκορ τέσσερις χιλιάδες εννιακόσια ενενήντα - δέκα. Καλά ήτανε.

**20
κι άλλο**

Πήγαμε στην πορεία, ναι, και μας έτρεχε η Ελληνική Αστυνομία, με τα σημαία τους στα μπράτσα, σημαίες στα κράνη, ραφτά με οικόσημα σαν τους χουσαγιότες και το πουλί της χούντας έμβλημα της διμοιρίας, φάγαμε κάτι κατακέφαλες, κούκλιο γίναμε, όχι τίποτ' άλλο, αλλά τσαντίζεσαι μετά να βλέπεις την τηλεόραση να λέει ότι τους επιτέθηκες (των μπάτσων), όχι ότι δεν έπρεπε δηλαδή, αλλά που να επιτεθείς; αυτοί ανοίξανε μερικώς τα κεφάλια, ρουφήξαμε και τα χημικούλια μας και μετά τρέχαμε δίπλα δίπλα με κάτι γυφτάκια, μες στη βρόμια ήταν αυτά, ένα είχε και κάτι περίεργα εξανθήματα στα χέρια, έλεφταν συνέχεια κάτω, σταματάγαμε, τα σηκώναμε, ξανάεφταν, πριν μάθουν να περπατάνε μάθανε να οίχουν πέτρες, σταματήσανε λίγο στην πλατεία να ζητήσουν ειχοσάρικα και λέγγανε στους θαμώνες "κολόμπασοι, κολόμπασοι, μ' αυτά τα παιδιά μαζί μας κνηγούσανε" και μας δείχνανε, εμείς κρούβαμε τις φάτσες μας μην τα άκουγε κανας ασφάλιτης, μετά πήγαμε εμείς και τα γυφτάκια στο πολυτεχνείο γιατί (συνήθως) δεν έχει μπάτσους και μας εί-

πανε επικριτικά "εσείς είσαταν που τους πετάγατε λεφτά;" δεν μπορούσαν να την καταλάβουν τέτοια σπατάλη και το όνειρο τον πιο μάγκα από τα μικρά "να, σίχω να σου δείξω πως, πας πίσω απ' τον μπάτσο και τον πιάνεις απ' το λαϊμό τον πετάς κάτω και του παίρνεις το όπλο". Ετυχώς που γίναμε φίλοι, γιατί άμα το πάρει το όπλο ο θεός τους

προσέγγιση που μοιράστηκε από συντρόφους στις πανεπιστημιακές κατάληψεις

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ

προσέγγιση που μοιράστηκε από συντρόφους στις πανεπιστημιακές κατάληψεις

Κρατού παραμύθια και μια αλήθεια για τη γνώση
STOLEN:

Κράτος: Τη γνώση έκλεψες που ικανότητες ανέβει κι έδωσες στους θνητούς του "πώς μπορώ" την ιερή φωτιά. Γι' αυτό το αμάρτημα ακριβιά θα πρέπει να πληρώσεις τον σεβασμό μαθαίνοντας που οφείλεις στους θεούς.

Βία: Γιατί ελεύθερος κανείς δεν πρέπει νάναι έξω απ' τη θέληση εκείνων που τον κόσμο κυβερνούν. Της πίστης είν' ο φόβος κι η ντροπή γονείς και τέκνα κι η γνώση ανταρσίας σύμβολος και ανυπακοής.

Στην άκρη του κόσμου, σ' ένα παγερό φαράγγι της Σκωθίας, το Κράτος και η Βία, οι φρουροί του Δία, επιβεβαιώνουν την καταδικαστική απόφαση. Ο Προμηθέας θα καρφωθεί ολόκληρος πάνω στα βράχια, τιμωρημένος σκληρά γιατί κορόιδεψε τον κορυφαίο των θεών και έδωσε στους ανθρώπους τη γνώση. Λίγο πιο εκεί ένα ανθρώπινο ζευγάρι ξεπαγιάζει σκεπασμένο πρόχειρα μπροστά από την βαριά σιδερένια πόρτα. Στα αυτιά τους ηχοομιλίες για όμοιους λόγους κατάδικη.

Μπορούσα να μάθω, νόμο τον ακλόνητο της άγνοιας ότι πρέπει να τηρείτε. Των ζώων το δέος μπροστά στη δύναμή μου σαν παιδιά να μοιραζόσαστε, κι η αδιάφορη συνήθεια στις διαταγές μου να γεννιάει τον σεβασμό. Μα εσείς το μπόι σας σηκώνετε στον πειρασμό των πειρασμών, την ανταρσία. Τα δόντια χάσατε στη σάρκα των καιρών, κρημμένοι ελπίζοντας στις περιέργιας το αίμα. Και να που τώρα μάθατε πως να μαθαίνεται απιστούντας. Και να που στην απόλαυση των μυστικών ντύνεται τώρα τη ματιά. Κανέναν δεν ανέχομαι ν' αμφισβητεί ότι της γνώσης και της κρίσης ο άρχοντας είμαι εγώ. Κι ούτε τα όχι επέτρεψα να οργώσουν τα κορμιά σας. Η νύχτα που αρνείται το σκοτάδι είναι η καρδιά του κεραινού. Κι εσείς είσατε τώρα ο πρώτος της παλμός. Καταραμένο να είναι το είδος σας απ' όση τιμωρία η εξουσία μου μπορεί να επιβάλλει. Τον τοκετού των συνειδήσεων οι πόνου να αλαφιάζουν, και τον αρσενικού η σειρά έπαρση να γίνεται φραγμός. Τον βλέμματός η λάμψη να θαμπώνει απ' τη δειλία, κι ο φόβος μου παγίδα να απλώνεται παντού. Μετανοιωμένοι την απώλεια να ζητάτε όσων μπορείτε, και στις φωλιές της πίστης να κουνιάζετε γυμνοί.

Πέρα από τις πάμπολλες διαφορές τους, ένα κοινό έδαφος αναγγέλει την γενέθλια στιγμή του ανθρώπινου είδους - σαν τέτοιου. Η, καλύτερα, της συνείδησης. Η κλοπή της γνώσης από τους άρχοντες - θεούς. Και η λυσσασμένη τιμωρία που ακολουθεί.

Στον προμηθεϊκό μύθο ο κλέφτης της γνώσης (της φωτιάς, αλλιώς διηγείται ο ίδιος ο Προμηθέας στην Ιώ έχει κλέψει και όλες τις υπόλοιπες δεξιότητες που βγάζουν τους ανθρώπους από την υπνωτισμένη κατάσταση των ζώων, όπου κοιτούν και δεν βλέπουν...) είναι ένας θεός επίσης. Στον ιουδαϊκό μύθο ο κλέφτης είναι η γυναίκα. Στο πρώτο παραμύθι η γνώση χορεύει γύρω απ' τη φωτιά, είναι γνώση της τεχνικής, αλλιώς επίσης και της κοινωνικής οργάνωσης. Στο δεύτερο παραμύθι η γνώση σέρνεται φιδίσια στη γη, συστρέφεται γύρω από την σεξουαλικότητα, είναι γνώση του σώματος.

Υποθέσεις μόνο ταιριάζουν σαν απαντήσεις στο γιατί το "κέντρο" της κλεμμένης γνώσης αφορά εδώ εκείνο που θα ήθελαμε αισθαντικότητα. Η ποινή πάντως είναι κατηγορηματική, και αντίστροφη: για τον Προμηθέα είναι σωματικά βασανιστήρια, για το πρώτο ανθρώπινο ζευγάρι είναι η γέννηση της ηθικής.

Όμως ο κοινός τόπος της ανταρσίας (και της τιμωρίας) είναι σημαντικός: η γνώση και η ανθρώπινη συνείδηση αναγνωρίζονται σαν πράξεις ανταγωνισμού ανάμεσα στους "κατώτερους" και στους "ανώτερους". Η εκρηκτική αυθάδεια των κλεφτών, πολύ πιο καθαρή στην περήφανη αντιλογία του Προμηθέα και πολύ λιγότερο στην φοβισμένη απολογία της Εύας (και του Αδάμ,) δεν θα επισκιαστεί από την θεϊκή τιμωρία. Η ανταγωνιστική έκρηξη απλά ολοκληρώνεται μ' αυτήν. Η γνώση και η συνείδηση αναγνωρίζονται πανηγυρικά σαν παραβάσεις - οι χειρότερες!!

STOLEN

δυσόπαραμύθια για την γνώση

Σκαλίζοντας λίγο περισσότερο αυτά τα παραμύθια μπορεί κανείς να αναρωτηθεί για μερικές "μαγικές αντιστροφές" τους. Λεπτομέρειες από πρώτη ματιά, που αποκαλύπτουν όμως την ίδια τους την μυθολογία.

Ο Προμηθέας, αιμορραγώντας στα σκυθικά βράχια, περηφανεύεται σαν κατάσκοπος της ανθρωπότητας, δεν μετανοώνει, δεν ζητάει συγγνώμη. Αλλά όχι μόνο αυτό. Απειλεί τον παντοδύναμο Δία με γνώσεις που δεν κατέχει ούτε ο ίδιος ο αρχηγός των ολυμπίων. Γιατί ο Προμηθέας είναι τιτάνας - χθόνια, γήινη θεότητα, από εκείνες που προηγήθηκαν πολιτιστικά στην "θεογονία". Και μόνο αυτή η προθύστερη αναμέτρηση του, που αναμειγνύει το ιστορικό παρελθόν των τώρα παντοδύναμων ολυμπίων προσδιορίζοντας τα όρια τους, δεν θα μπορούσε να είναι (μέσα σ' αυτό το παραμύθι) μια "αντανάκλαση", ένας υπαινιγμός, πως τελικά οι ίδιοι οι θεοί είναι εφεύρεση των ανθρώπων; Δεν θα μπορούσαμε, οριακά έστω, να υποθέσουμε πως μέσα στο ίδιο το προμηθεϊκό παραμύθι της κλοπής της γνώσης από το ιερό, υπάρχει ανοιχτό το ενδεχόμενο αυτό το ίδιο το ιερό να είναι η φαντασμένη κατασκευή του ζώου - ανθρώπου; Μήπως η ανίερη κλοπή της φωτιάς είναι ένας μύθος που στο βάθος του αγνοφέγγει όχι μόνο η θεμελιωτική παράβαση αλλά η θεμελιωτική επαναοικειοποίηση της γνώσης της ζωής - και το τέλος των ειδώλων; Το τέλος, δηλαδή, ενός κύκλου φαντασμάτων, στο οποίο το μόνο που μένει στους άρχοντες, προοπτικά χαμένους στην φωτιά των συνειδήσεων, είναι η τιμωρία - ανίκητη όμως τελικά να τους σώσει;

Ο Γκαίτε βάζει στο στόμα του Προμηθέα την φωτιά της φωτιάς, ενάντια στους αφέντες:

Κάθομαι εδώ και πλάθω τους ανθρώπους σύμφωνα με τη μορφή μόν. Μια ράτσα που να μου μοιάζει, για να πονάει και να κλαίει, για να χαιρέται και να απολαφάνει, και να μη σας σεβεται, όπως κι' εγώ!

Στον κόπο της Εδέμ η Εύα είναι υποτίθεται η τσόντα κατασκευή - σύντροφος στην μοναξιά του αρσενικού - ανθρώπου. Κι ωστόσο στην ζωώδη αφασική ευδαιμονία του παραδείσου, όπου όλα είναι προσιτά και ταυτοχρόνα χωρίς νόημα, η Εύα είναι που παίρνει την πρωτοβουλία.

Το φίδι είναι ο "μαγικός" ενδιάμεσος - για πολλούς αρχέγονους πολιτισμούς ήταν ζώο - τετέμ, ένα είδος θεόζωου. Αλλά αυτή η (επίσης) χθόνια θεότητα δεν ανταλλάσσεται με τον αρσενικό - άνθρωπο, που είναι λαμπρά αφελής. Η Εύα είναι που γοητεύεται (αν και "φτιάχτηκε" για να γοητευτεί), η Εύα είναι που ενεργεί (αν και "φτιάχτηκε" για να είναι παθητική). Και μέσα από την πράξη της σκίζει οριστικά την υπνλία της σύγχυσης, την άγνοια, αλλά και την θεμελιωδή απαγόρευση του αρσενικού - αφέντη - θεού. Η γνώση, συσφασμένη στο παραμύθι αυτό με την σεξουαλικότητα και την συνείδηση του σώματος είναι γνώση θηλυκή. Η απαγόρευση και η μιζοκλαψιάρικα δικαιολογία είναι αρσενικές - του άρχοντα και του δούλου.

Με δεδομένο πως η "θεϊκή δημιουργία" που διηγείται ο ιουδαϊκός μύθος είναι η κατασκευή των σωμάτων, και με δεδομένο επίσης πως η δημιουργία της Εύας είναι η υποτιμημένη ανόργανη απόφυση του αρσενικού σώματος, του αρσενικού που αγνοεί έτσι κι αλλιώς τον εαυτό του, του αρσενικού που είναι κυριολεκτικά (και μέσα στον πολιτισμό του θα μείνει για πάντα) ανόργανο το ίδιο, δεν θα έπρεπε να καταλάβουμε πως η παράβαση της Εύας είναι μια ανίερη και ταυτοχρόνα ρηξικέλευτη κλοπή επαναοικειοποίησης της σωματικότητας, η έξοδος των σωμάτων από την παραδείσια αναισθησία, και μάλιστα με όρους γυναικείους;

Μήπως τελικά εκείνο που δεν μπορεί να αποφύγει να πεί αυτό το "αρσενικό" παραμύθι του "προπατορικού αμαρτήματος" και της "δημιουργίας του κόσμου" (μιας και θα πρέπει να είχαν προηγηθεί άλλα, πόν "γίγνα", με τα οποία θα έπρεπε να αναμετρηθεί) είναι πως η ανταρσία υπήρξε γένους θηλυκού, υλικού σαρκικού, και πως η συνείδηση του κόσμου κατ'αρχήν ακριβώς από μια τέτοια ανταρσία; Συνορεύοντας ίσως, επικίνδυνα κιόλας, με το πάθος;

Πόσο μακριά είναι ο Νιτσεικός αφορισμός πως ο άντρας "έφτιαξε" την γυναίκα από ένα πλευρό του θεού του - του "ιδανικού" του; Και πόσο μακριά είναι η παραδοχή πως η αποτυχία αυτής της κατασκευής (μαζί και του θεού του) του ανακινώθηκε ευθύς αμέσως όταν η γυναίκα έφτιαξε τη συνείδηση δαγκώνοντας μόνο το μίλο της επιθυμίας; Πόσο μικρό έγινε το "είδωλο" - άρχοντας όταν ανακάλυψε πως ό,τι του έμεινε ύστερα από αυτήν την δραπέτευση των σωμάτων ήταν να τα τιμωρεί;

Εκείνο που ζούμε έχει διπλά βέλη.

Από τη μια η διαρκής και ανελέητη ληστεία της γνώσης της ίδιας μας της ζωής, η κατασκοπεία και η ιδιοποίησή της από τους άρχοντες. Εδώ το βέλος είναι λαμπρό, γιατί δείχνει "προς τα πάνω". Δείχνει "τους θεούς". Που μπορεί να είναι οποιασδήποτε κατηγορίας "ειδικοί", διανοούμενοι - όργανα των κυρίαρχων - κυρίαρχοι οι ίδιοι, δάσκαλοι της υποτέλειας, δημοσιοπλάνοι... Και που παραμένουν, όπως στον προμηθεϊκό μύθο, τα αγέρωχα, πετρωμένα είδωλα της δουλικότητας των "από κάτω".

Από την άλλη η ασυνεχής, αντιφατική, άλλοτε υπόγεια και άλλοτε πανηγυρική, πάντα καινοτόμα και αυθάδης διάρρηξη. Η επαναοικειοποίηση της ζωής μας. Εδώ το βέλος είναι σκοτεινό. Δείχνει "προς τα κάτω". Τους χορούς των μικρών διαβόλων της πράξης και της θεωρίας, της έμπρακτης κριτικής και της αισθαντικότητας, των σκέψεων και των αισθήσεων. Τους χορούς που παραμένουν υπο απαγόρευση, υπο καταδίωξη, αν και με πιά "σύγχρονους" τρόπους: τις λάμπεις του "προς τα πάνω" βέλους....

Η τελευταία - ιστορικά - φορά που τα είδωλα φωτίστηκαν (και χαμογέλασαν) λεηλατώντας την κοινωνική ζωή ήταν όταν αυτή ακριβώς η ζωή αναλύθηκε με μαθηματική αυστηρότητα σε δύο δίπολα: "ερώτηση - απάντηση" και "ναι - όχι". Η δυαδικότητα αυτή απετέλεσε την σπονδυλική στήλη της ηλεκτρονικά μηχανικής ζωής, την "γλώσσα" της, την "σκέψη" της, που επέστρεψαν πίσω (και "κάτω") σαν "πρόδος". Το ότι μ' αυτόν τον τρόπο η κοινωνικά παλλόμενη γνώση (μας) επρόκειτο να περάσει στις μηχανές δεν ανακοινώθηκε σαν η πιά σύγχρονη μορφή φτώχειας. Απλά έγινε - και διαφημίστηκε σαν "απελευθέρωση". Η λαμπρή ηλιθιότητα μήκε στο αυλάκι, περισσότερο ορμητική από ποτέ, καθώς όλοι πια είναι "ελεύθεροι" να "ξέρουν" - να ξέρουν κάτι λιγότερο από το τίποτα. Και παρόλα αυτά να είναι έξοχα περήφανοι για τις ασημαντότητες που παντού - τί έπαινος - χαιρούν εκτίμησης. Αρκεί να πιστεύεις ότι σου λένε, κι αρκεί να πιστεύεις ότι δεν πιστεψες, μόνο και μόνο επειδή δεν ξέρεις (πιά) τί πιστεύεις: ω!, μα αυτό είναι στα αλήθεια ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ!!

Οι αφέντες είναι επίσης απόλυτα ευχαριστημένοι. Κρατάνε πάλι τους κεραυνούς στα χέρια τους. Και όπως κάθε σφετεριστής είναι σίγουροι πως έχει ξεχαστεί πως είναι πολύ, πάρα πολύ πρόσφατοι.

θα 'λεγες πως ο κόσμος βράζει σ' ένα ακίνητο τοπίο διανοητικού και συναισθηματικού νεκροταφείου. Μα αιμορραγώντας κάπου μακριά μια φωνή λέει πάλι:

ΝΕΟΙ ΤΥΡΑΝΝΟΙ ΕΙΣΤΕ, ΚΑΙ ΄ΧΕΤΕ ΝΕΑ ΕΞΟΥΣΙΑ. ΝΟΜΙΖΕΤΕ ΠΩΣ ΚΑΤΟΙΚΕΙΤΕ ΣΕ ΠΑΛΑΤΙΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΤΑ ΦΤΑΝΕΙ Η ΟΡΓΗ ΄Η Ο ΠΟΝΟΣ... ΜΑ ΔΕΝ ΕΙΔΑ ΕΓΩ ΑΠ' ΑΥΤΑ ΝΑ ΔΙΩΧΝΟΝΤΑΙ ΟΙ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΙ ΔΥΝΑΣΤΕΣ; *

* από το "Προμηθέας Δεσμώτης" του Λογγίου

Γνώση και συνείδηση - κλοπή και παράβαση - η πραγματικότητα του κοινωνικού ανταγωνισμού ορθώνεται και ανεμίζει. Όχι στα παραμύθια της αρχής του κόσμου. Αλλά στην καθημερινή εμπειρία.

και μια αλήθεια

Η ΓΝΩΣΗ

ΕΙΝΑΙ ΚΛΟΠΗ

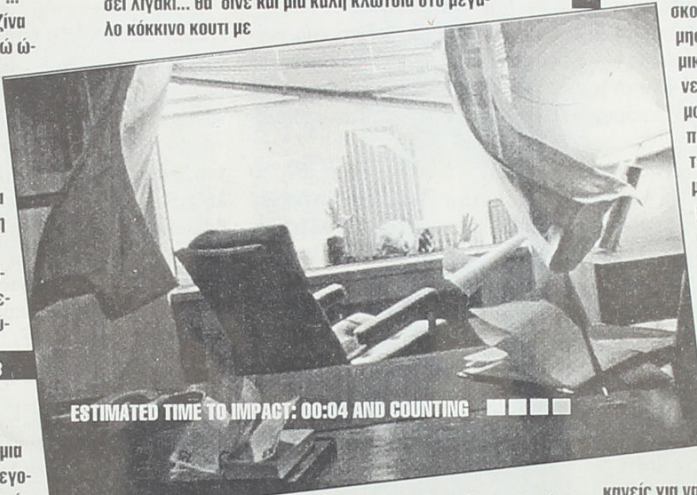
Η ΑΥΤΟΝΕΙΔΗΣΗ

ΕΙΝΑΙ ΠΑΡΑΒΑΣΗ

ΔΕΚΑΟΚΤΩ ΩΡΕΣ

Δεν ήταν η πρώτη φορά που συνέβαινε κάτι τέτοιο... και σίγουρα δεν ήταν και η τελευταία. Απλά εκνευριζόταν πολύ από το γεγονός ότι σχεδόν όλοι το θεωρούσαν απόλυτα φυσιολογικό. Σηκώθηκε από την καρέκλα του και κοίταξε στο βάθος του διαδρόμου... ήταν σχετικά νωρίς, για τα ανθρώπινα με τα χαρτιά στα χέρια... σε κανα δυό ωρίτσες ο όροφος θα γέμιζε ασφυκτικά από δούτους... κι ας ήταν η μέρα μη-εργάσιμη. "Για τους αφοσιωμένους δεν υπάρχει ωράριο, δεν υπάρχει εργάσιμη εβδομάδα, δεν υπάρχουν αργίες"... χαμογέλασε και προχώρησε προς την υποτυπώδη κουζίνα του ορόφου. Χρειάζοταν ακόμα έναν καφέ... Ακόμα οκτώ ώρες, σκέφτηκε... και αφέρθηκε να ακούει τον ήχο της καφετιέρας που μέσα σε αυτήν την εκνευριστική ησυχία του φρονόταν υπερβολικός... σχεδόν εκκωφαντικός... Ένα τηλεφώνω χτύπησε κάπου μακριά... για την ακρίβεια αυτός ήταν μακριά... γιατί η συσκευή βρισκόταν δέκα βήματα κοντά του... ή μακριά του, ανάλογα με τη διάθεση... Έβαλε μια γερή δόση καφέ στην πρώτη καθαρή κούπα που βρήκε μπροστά του, και σκεφτόμενος το πόσο μαλάκες σαν κι αυτόν είχαν πει τον δεκατοπέμπτο καφέ τους ένα κρύο σαββατιάτικο πρωινό μετά από σκληρή δουλειά (αν μπορείς να πεις δουλειά αυ-

σε είχε πήσει" και λοιπά. Έ για ένα όπου να ναι ξέμεινε κι αυτός κι έχει κλείσει 18 ώρες και μετράμε... Γύρισε και κοίταξε έξω... αυτό το διπλό φινιέ κρυστάλλο τον εμπόδιζε να καθορίσει πόσο ακριβώς φως υπήρχε... αλλά έτσι και αλλιώς δεν είχε κοιτάξει γι' αυτό, απλά εκείνο το ελικόπτερο ήταν η πρώτη φορά που το έβλεπε να πετάει τόσο κοντά στο κτίριο. Μπορούσε μάλιστα να διαβάσει και το σήμα: COM-security... άπλωσε το χέρι του σαν να το σημάδευε με ένα σάρατο όπλο, ύστερα γύρισε την παλάμη του, την έβαλε ακριβώς από κάτω απ' το στόχο του και έσιφξε σφιχτά τη γροθιά του κλείνοντας μέσα της το ελικόπτερο και το πλήρωμα του... ουσιαστικά το συνέβληψε, όπως όταν λιώνει κανείς στα χέρια του ένα ενοχλητικό κουνούπι... τέλος της κίνησης, έφερε την ανοιχτή πια παλάμη του και την έτριψε ασυνείδητα στη φόρμα εργασίας του όπως κάνει κάποιος για να καθαρίσει την ενοχλητική βρώμα απ' τα χέρια του. Γύρισε το βλέμμα του στην οθόνη για να εισπράξει ακόμα μια μικρή πρωινή απογοήτευση... πάλι κόλλησε το πούστικο... δε γαμιάται ευκαιρία για έναν ακόμα καφέ. Όχι ότι του χρειαζότανε ιδιαίτερα αλλά ήταν μια καλή δικαιολογία για να περπατήσει και να ξεμουδιάσει λιγάκι... θα 'δινε και μια καλή κλωτσιά στο μεγάλο κόκκινο κουτί με

ESTIMATED TIME TO IMPACT: 00:04 AND COUNTING

τό το πράγμα) χαμογέλασε πάλι... αυτή τη φορά πιο σφιγμένα. Αυτός ίσως να μην ήταν καλύτερος από όλους αυτούς μια και είχε απόδεικτεί τους ίδιους περίπου όρους και το γεγονός ότι συνήθιζε να απαντά στα πειράγματα των άλλων ότι "εγώ; προσωρινά... για κανά εξόμνημό, μέχρι να μάθω τη δουλειά" έδινε στα πράγματα μια κωμικοτραγική διάσταση... αλλά ποιός γέλαγε μετά από τρία χρόνια;... και ποιός πειραζε;... Υστερα ήταν και το άλλο... τα λεφτά που υποτίθεται πως θα είχε μαζέψει για να κάνει εκείνο το μακρινό ταξίδι αναψυχής που τόσο πολύ χρειαζόταν και τόσο πολύ του άξιζε, απλά δεν υπήρχαν ή μάλλον δεν πρόλαβαν να μαζευτούν οπότε πια να φύγει... αλλά εδώ που τα λέμε δεν ήταν μόνο τα οικονομικά του σε άθλια κατάσταση τον τελευταίο καιρό... Βρε λες να αρχίσω να παίρνω τηλεφώνω στην TELEMEDIA κάθε βράδυ για να μάθω το μέλλον μου; χα! τι γέλιο είχε ρίξει εκείνη τη φορά που μαζί με τους βραδυνούς παρακολουθούσαν την εκπομπή με τον τύπο που το παίζει médium: τα ξέρω όλα, τα βρίσκω όλα, σε λένε Λόλα, και ναι, τελικά θα σε παντρευτεί ο Βασίλης αλλά θα 'χεις προβλήματα με το σάι του και κυρίως με την αδερφή του, αυτή δε σε χωνεύει, να την προσέχεις... Νάτο πάλι το τηλεφώνω... κοιτάει το ρολόι του... εφτάμισι... μα τι στο διάολο, στον ύπνο σου μας είδες ρε φίλε; μπα, δε το σηκώνει... έτσι κι αλλιώς τώρα πια είναι πολύ μακριά... Κάθισε μπροστά στο τερματικό του κι άρχισε να ενημερώνει ένα ένα τ' αρχεία του χαμογελώντας μια και ήξερε πως κάθε φορά που έκανε αυτή τη δουλειά σήμαινε πως όπου να ναι τελειώνει κι αυτή η βάρδια... όπου να ναι... τι σκατά σημαίνει αλήθεια αυτή η φράση; όπου να ναι τελειώνουμε... δηλαδή; τώρα; σε μισή ώρα; σε δύο ώρες; σε δυο μέρες; 'ε, τώρα... αυτές είναι ερωτήσεις πρωταρχικών... το πράγμα είναι απλό: όπου νά ναι σημαίνει όπου νά ναι, κι αυτό σημαίνει και δε σημαίνει τίποτα άλλο! εντάξει; Έτσι μάλιστα! να ξέρουμε και τι εννοούμε δηλαδή... βέβαια καμιά φορά το όπου νά ναι είχε και τη χάρη του... διότι ήταν ένα μέσο που ξεπερνούσε τις παραδοσιακές ιεραρχικές δομές της εταιρίας... αρκεί να το παίρνεις χαμπάρι νωρίς και μπορούσες να ξεφορτωθείς ανα πάσα στιγμή τους τρελούς με τα χαρτιά στα χέρια: - εεεεε, να σου πω, επειδή βιάζομαι, πότε ακριβώς θα είναι ετοιμο; - ά μην ανησυχείς... όπου νά ναι... - εεεεεε, δηλαδή να ξαναπεράσω; - έ! ξαναπέρανα όπου να ναι... μετά που ξαναπέρανα εσύ είχες πεταχτεί λίγο έξω για να φας, μετά που ξαναμαπατέρναγε "κάποιος άλλος

τα αναμφικτικά που στεκόταν στο τέλος του διαδρόμου μια και θυμήθηκε ότι χτες του 'φραγε ένα κατοστάριο... και τέλος πάντων θα περπατούσε εικόσι μέτρα, χρειαζόταν δικαιολογία; Στο τρίτο βήμα εισέπραξε μια ακόμα πρωινή απογοήτευση... το τηλεφώνω... το τηλεφώνω ξαναχτύπησε... λες και τον περίμενε, λες και από όλα τα πράγματα που θα μπορούσε να αποφύγει στη ζωή του αυτό δεν... αλλά όχι δεν θα το σηκώσει, όχι ακόμα και αν του έλεγαν ότι αυτό το τηλεφώνω ήταν ικανό να αλλάξει τη ζωή του, ακόμα κι αν ήταν τόσο σημαντικό... άνοιξε το βήμα του και κοίταξε μπό την άλλη μεριά του διαδρόμου ευχόμενος να γίνει τουλάχιστον μια διακοπή ρεύματος, ένας σεισμός 6.6 στο κτίριο του ΟΤΕ, μια υπερφόρτιση στο δίκτυο, μια ανακαβίτ' αυτόν τον ηλίθιο που επέμενε να τηλεφωνεί πρωινιάτικα κι άλλα πολλά... απ' τα οποία μόνο ένα μπινελίκι κατάφερε να βγει απ' το στόμα του.

Γύρισε και ξανακάθισε στη θέση του και έκανε να πει μια γουλιά καφε... Ξαφνικά σταμάτησε κι κοίταξε ανέκφραστος τα στέγρια που διακοσμούσαν την οθόνη του υπολογιστή του (ένα αρκετά συνηθισμένο screen saver)... θυμήθηκε μια εικόνα... σκοτεινή παραλία, με τα μικρά κύματα να διαδέχονται το ένα το άλλο παίζοντας την πιο γλυκιά μελωδία... αυτή καθόταν δίπλα του και τον κοίταζε με ένα ύφος που του έλεγε; λοιπόν; πες κάτι... αυτός κοίταζε

προς τα πάνω και προσπάθησε να σκεφτεί κάτι που να είχε αστερία μέσα και να ήταν και πρωτότυπο μαζί... έβαλε νευρικά ένα ταίγρο στο στόμα του το άναψε και φύσηξε τον καπνό όσο πιο ψηλά μπορούσε... τελικά το μόνο που κατάφερε να πει ήταν: πω πω! χασίμο! Αυτή τον κοίταξε πονηρά, ήπιε μια ακόμα γουλιά απ' την μύρα της και του απάντησε: για ποιόν; για μας ή για τα στέγρια; φαινότανε το πράγμα... αυτή η σχέση είχε πολλές πιθανότητες να είναι "αλλιώς"... πολλές αλλά όχι αρκετές όπως φάνηκε τελικά... ίσως αν είχε προσπαθήσει να κοιτάει περισσότερο τα μάτια της από ότι τον κώλο της να είχαν εξελιχθεί αλλιώς τα πράγματα... αλλά δεν μπορούσε, φοβόταν, φοβόταν ότι θα μπορούσε να δει εκεί μέσα περισσότερα πράγματα απ' ότι θα μπορούσε να δεχτεί. Ίσως να πίστευε ότι δεν είχε και τον απαραίτητο χρόνο να το κάνει... κακά τα ψέμματα στις καλοκαιρινές διακοπές όλοι θέλουν να ψωνίσουν κάτι γρήγορο κι εύκολο... κάτι που να πηγαίνει πακέτο με το δωμάτιο που νοικιάζουν, με τα ξηδια που καταναλώνουν, με όλα αυτά τα καλοκαιρινά που νοικιάζουν... αμ για σκέψου κι αυτή πακέτο που έφαγε... ας να πας να αγοράσεις δίσκο με μουσική SKA και να σου βγαίνει ιφτηνή απομίμηση REGGAE από καλιφωρνεζική εταιρία με οικονομικό προβλήμα... Έτσι είναι μάγκα... ό,τι δίνεις παίρνεις τελικά... κι ας μη φαίνεται στην αρχή. Έμαθε όμως και κάτι από εκεί... να κοστολογεί τους ανθρώπους σωστά... ένα πράγμα μόνο... όλο και πιο συχνά τελευταία σκέφτεται ότι τώρα που 'μαθε τελικά να μετράει... απλά δεν υπάρχει τίποτα που... αξίζει να μετρηθεί. Αμέσως μετά σκεφτόταν και κάτι άλλο... ότι όλο και πιο συχνά τελευταία σκέφτεται μαλακίες τόσο για τον εαυτό του όσο και για τους άλλους... και τελικά πως την έχει δει... και θέλει να μετρήσει... τη φράστα του πότε ήταν η τελευταία φορά που τη μετρήσε; και πόσα βγκαν; και επίσης υπάρχουν χίλια δυο παραδείγματα γύρω που αποτελούν έναν αρκετά δυναμικό αντίλογο στο "ότι δίνεις παίρνεις"... πολλοί έδωσαν πολλά και δεν πήραν τίποτα... και το αντίστροφο. Άσε που τελικά το σωστό είναι να δίνεις

κανείς για να δώσει... κι όχι για να πάρει. Ουφ! άμα δεν τελειώσει γρήγορα αυτή η βάρδια... ή που θα γράψει διβλόη (έχει βρει και τίτλο: η μοναξιά του σελιδοποιητή μεγάλων δεκαεξασελιδών) ή θα φύγει από κανα παράθυρο... αν και ένα τέτοιο τέλος αντιστοιχεί μάλλον σε υψηλό στελεχική κι όχι σε κατώτερους υπαλλήλους... καλά η διαφορά εδώ συζητιέται, στο κάτω κάτω στο ίδιο έργο παίζουν όλοι... εντάξει, υπάρχουν οι κομπάρσοι κι υπάρχουν οι όλοι αυτοί που παριστάνουν τους κομπάρσους αλλά φρονάνε λίγο καλύτερα κοστούμια... η διαφορά φαίνεται όπως λες και η διαφύση στο τελευταίο ξεβγαλμα... Κι ΑΥΤΟ ΙΣΧΥΕΙ ΠΑΝΤΟΥ... κι όπως είχε πει και κείνος ο άτυχος πρωταγωνιστής σε κείνο το έργο... "Η μέση του δρόμου είναι το χειρότερο μέρος για να περπατά κανείς... γιατί εκεί θα τον πατήσουν σίγουρα".

Αν έχει αξία η γνώμη κάποιων που ούτε φίλοι του είναι, ούτε κοινωνικοί ανταγωνιστές, είναι ένας αναρκοβήθος που ξέρει, γιατί το έμαθε στο πεζοδρόμιο, να σηκώνει το βόρος των ευθυνών του. Έξ' αιτίας ακριβώς όλων αυτών ο Νίκος Μαζιώτης έχει υπάρξει πολιτικός. Ούτε κλάφτηκε ποτέ, ούτε το "έπαιξε" κάπως γι' αυτή την ομπρία. Τον αγώνα του, τη κόντρα του, τα έχει κρατήσει αυθεντικά. Η σύλληψη του δεν είναι μια ρουτίνα "αντιτρομοκρατίας". Οι μιάμισι χρόνια φυλακή στη πιάπη, από τις καταδικές του για την άρνηση στράτευσης, αλλά και τη συμμετοχή του στην βία, έχουν απ' τη μέση. Αλλά κάνουν λάθος λογαριασμούς: ο Νίκος Μαζιώτης έχει την ακεραιότητα που θα φέρει δίπλα του περισσότερους από τους "συνθησπεμένους" συμπαροστάτες. Δεν είναι μια "συνθησπεμένη" περίπτωση, και δεν θα κουνήσει κουρασμένα αντανάκαστικά.

βιαστικά, χωρίς περισσότερα δεδομένα. την τελευταία στιγμή της έκδοσης, 13/1/98